

Všetko, čo ste chceli vedieť o rodičoch (ale báli ste sa spýtať)

Rodičia, nielen moji, ale rodičia vo všeobecnosti, boli po veľkú časť môjho života čímsi tajomným. Všetci mali totiž spoločnú jednu vec: boli nepochybne rodičmi. To slovo je také dôležité, že si hádam zaslúži aj veľké písmená: **boli to RODIČIA. Rozumeli, ako funguje tento svet.** Vyznali sa v ňom, prešli nejakou tajomnou skúškou, mali kľúč k akémusi poznaniu. Občas nahnevaní, väčšinu času však s láskou *všetko vedeli*. **To si zaslúži rešpekt.**

Celá táto ilúzia je preč a namiesto nej prichádza trpké poznanie: **rodičia sú ľudia ako my.** Cítim sa povolaný túto vetu povedať, lebo teraz, v požehnanom veku, kedy sa stále viac mojich rovesníkov tiež stáva rodičmi a dokonca ich to naplňa šťastím, som to pochopil: **nevedia všetko**, nemajú žiaden kľúč, neexistuje žiadna skúška. Poznám ich predsa. V skutočnosti je to tak, že sa rodičom stanete a potom ním proste ste. Čo iné vám aj ostáva. Stále ste ten istý človek, ktorý je z mnohých vecí zmätený, stále ste to vy, **kto len nedávno jedol na intráku syrokrem s jablkom a pokladal ho za lahôdku**, len máte dieťa. Budete ho vychovávať s tými istými pochybnosťami, či to robíte dobre a mnohé veci sa budete učiť za pochodu, lebo predtým nebolo kde. Napriek tomu budete pravdepodobne skvelý rodič. **To je to veľké rodičovské tajomstvo.**

Pravda, roky obdivu uplynú a vy **svojho potomka začnete otravovať**. Vaše dieťa totiž strávi prakticky celý život čakaním na to, kedy mu prestanete dávať rady. Pre lepšie pochopenie nasleduje niekoľko príkladov. **Je napríklad rozumné spýtať sa pätnásťročného syna kde a s kým bol**, o desať rokov neskôr je tá istá otázka však historickým anachronizmom. Je napríklad rozumné spýtať sa čerstvo dospelé dcéry kedy príde, to isté je však po rokoch neadekvátne. Najmä za predpokladu, že už dávno s vami nebýva, lôžko pravidelne zdieľa so svojim partnerom a v práci bola práve vyhlásená za zamestnankyňu mesiaca. Je potrebné zmieriť sa s tým, že v istom momente vaše dieťa dospeje do bodu, kedy dokáže samostatne a zodpovedne posúdiť, aké je vonku počasie a čo si má obliecť, aby sa nevrátilo so zápalom pľúc. Pravdepodobnosť stúpa v prípade, ak vaše dieťa s vami už päť rokov nebýva a prišlo len na sviatky. Rovnako je rozumné vyrovnáť sa so skutočnosťou, že jedného dňa už vaše vlastné dieťa, a je úplne jedno, ako veľmi vás ľúbi, nehorí túžbou nosiť si z domu jedlo. Jednak zaberá miesto, druhak sa občas pokazí predtým, ako ho stihne zjesť (ale to vám nepovie) a tretiak spôsobuje komplikácie s miskami, ku ktorým sa dostaneme o pár sekúnd. Skrátka a dobre, vaše dieťa celý život čaká, kedy sa isté veci skončia. A tu je ďalšie tajomstvo: Neskončia sa nikdy. Tak to proste chodí. Je viac než pravdepodobné, ba dokonca prakticky isté, že aj v päťdesiatke vám vaša mama bude hovoriť, že ten čoraz úbohejší porast na vašej hlave vyzerá neupraveno.

Mamy majú celkovo niekoľko pomerne desivých schopností.

Zoberme si takú posteľnú obliečku. **Posteľná obliečka**, povieťe si, čo už len tá zmôže, veď je to len márný kus textilu, ktorým sa zakrývate a ktorého farba sa raz za čas mení. Mamy však majú absolútne presný prehľad. Vedia, koľkými párami obliečok aktuálne disponujete, akej sú farby a teda aká plachta sa k nim hodí, aj ktorú obliečku ste už dlhšie nedoniesli vyprať. Ak ju, na druhej strane, operiete sami, je to dôvod na podozrenie.

Špeciálnym šiestym zmyslom **sa vás dokážu spýtať, kde presne je tá obliečka spreď dvoch rokov**, ktorú ste niekde mali, alebo aj nie a ktorú ste odtiaľ, kde ste ju mali, doniesli. Alebo aj nie. Viete ktorá. Teda vlastne neviete, ja viem, ale *mamy vedia*. Len ony sa dokážu zaujímať o osud niečoho, čo ste dva roky nevideli a aj predtým vám to bolo viac-menej ľahostajné. Aby ste jej ukázali, aký to je pocit, môžete sa jej spýtať, kde presne je ten súbor, ktorý mala pred dvoma rokmi rozpísaný. Bude sa cítiť rovnako.

Obliečky (a uteráky a utierky a ponožky a pranie a žehlenie a jedlo a spanie a práca a voľný čas) sa dajú pochopiť, samostatnou a najviac **absurdnou kategóriou sú však misky**. Na mysli mám tie plastové s plastovým krytom, biele, hoci mamy často milujú kvietkované vzory. Tie, do ktorých dostávate to jedlo, ktoré tiež veľmi nechcete. Skúste napríklad takúto misku, ktorej hodnota sa pohybuje na úrovni niekoľkých eur, len *zabudnúť*. Pozor, vôbec nie *stratiť*, iba ju *nechať* v umývadle, umývačke alebo chladničke, skúste ju *nepriniest* a máte **problém väčší ako keď ste mali pätnásť rokov a namiesto o deviatej večer ste prišli o deviatej ráno**.

Mamy to nielen tušili, ony to už aj vedeli. Stratili ste ju, trvá len sekundu, kým od toho odvinú, že vám nezáleží ale už naozaj na ničom a to je bod, v ktorom ste definitívne prehrali. **Chýbajúca miska je totiž nespochybniteľným problémom.** Problematike misiek je venovaná celá jedna sekcia v tom materskom teste, o ktorom ste si doteraz mysleli, že neexistuje. Klamal som. Existuje. **Mamy vedia.** Dôkazom je aj to, že váš dobre mienený pokus o náhradu okamžite odhalia. Svoje misky poznajú a tak každú votrelkyňu, či už kúpenú alebo v núdzi požičanú, rozpoznajú. **Vedia, čo chcú. Chcú svoje misky.** Presne tie svoje. A vôbec vám nepomôže, že máte tridsať rokov, na krku hypotéku a pod sebou piatich podriadených.

Samo Marec, utorok 13. novembra 2012 10:22

Prečítané 18.11.2012 09:00 hod.: 17140 x

Na tento článok bolo cca 150 reakcií. Boli úžasné. Aspoň niekoľko na pobavenie?, poučenie?.

***Krasne a vystizne,**

pri tych miskach som si spomenula nielen na svoju mamu ale aj na starku, obe su na nich rovnako zavisle :-) Najlepsie na tom je, ze nech sa budeme akokolvek snazit, raz dospejeme s nasimi detmi do toho isteho stadia. Clanok je tak nadcasovy a vhodny pre kazdu generaciju :-)

**Ja som rezignovala dávno. Syn ide k priateľke. Zbalím mu do misky dačo. Príde s priateľkou k nám a prinesie si opäť niečo v miske. Ale celkom inej miske. :) Občas príde s miskou bez vrchnáku. Niekedy s cudzou miskou bez vrchnáku. Tú bez vrchnáku pošlem zasa späť, ale vrchnák z mojej misky sa mi už nikdy nevráti*

**Mamy maju tendenciu sa starat o synatorov co najdlhsie, pokiaľ mozno az do ich dochodku. Nevesty su im potom za takychto nesamostatnych tutmakov nesmierne vdacne. Tymto za "alianciu neviest" vyjadrujem obdiv a vdaku vsetkym mamam, ktore ucia svojich synov samostatnosti v pracach v domacnosti. :)*

***a aj mamy vedia, ze to zvladnu,**

ale aspon moja mama a aj svokra ak by nam nenabalili jedlo, tak by mali pocit, ze nespravili vsetko co mali spravit a viem, ze by sa citili zle. Cely mesiac sa zvladneme vystravovat sami, ale po vikende u rodicov musime odchadzat s miskami (mam taky trik - kedze mame misky od mojej mamy aj od svokry, vzdy zoberiem vsetky misky k jednej, ta si povybera a zvysok ku druhej).

**Rodicia potrebujú pocit ze su potrebny aj neskôr, po osamostatneni. Keby ti nic nedali, nijak nepomohli tak by im bolo smutno z toho ze ich uz nepotrebuješ :) Krasny priklad toho som zazil v elektricke, kde mama so svokrou zobrali syna (6-8 rokov?) zo skoly a hadali sa, ze kto mu ponesie tasku - vyhrala svokra a mama bola ocividne vytocena:) Takze odporucam mamu poprosit nech navari nieco specialne co vie len ona a potom si to zabalit a odniest domov. Mama bude velmi stastna ze este nieje do srotu a niekto vie ocenit jej kvality a ty si mozes jeden vecer uzit bez varenia a dobre sa najest.*

**Ano, suhlasim, spravne si to povedala, muzi su viac nad vecou, maju vacsi zmyse pre humor a nie su az tak vztahovani. Plus mozno je to aj tym, ze otcovia nie su tak na svoje deti naviazani, ako matky, pre matku moze byt nevesta objekt ziarlivosti, lebo jej siaha na jediny zmysel jej existencie, na jej syna. Moja svokra zahlasila synovi pamatnu vetu: "Uvedom si, kto je viac, matka, ci tvoja partnerka, kto pri tebe stal a stojí cely tvoj zivot". Takato svokra, to je zly sen...ja len dufam, ze sa z neho raz zobudim...*

**o tom pochybujem.... s radostou vymenim tvoju svokru za moju... pridam zadara i sekeru...*

**To nic neriesi, ak si ich vymenime. Zase budeme len na tom istom. Treba ich poslat na spolocnu dovolenku a zatvorit do jednej izby. S tymi ich povahami sa tam mozno pochlomazdia navzajom.*

**tak v tom by som bol opatrny... mohlo by dojst k fuzii... a z tej jednej izby by vysiel na svetlo bozie taky kraken, ze aj lucifer by sa posral...*

**Co skor irituje mna je posadnutost mojej mamy polievanim kvetin, ked ku mne pride. Aj keby som ich polieval hydrantom 5 minut predtym, nikdy nie su poliate dost.*

**u nás trochu naopak. Môjho syna sa mi podarilo zbaviť pomerne zavčas, ale prádlo som ešte pár rokov prala. Občas príde, zje čo nájde, misky so sebou neberie, Dcéra sa pohybuje medzi domácnosťou našou, internátom a domácnosťou svojho priateľa a vždy prenáša misky so stravou z jedného miesta na druhé. A keď si ja potrebujem niečo so sebou vziať na obed do práce, misiek je plno, ale žiadny vrchnák nepasuje na žiadnu misku. Nerozumiem tomu. Ráno o piatej zúrim, lebo nedarí sa mi nijakú misku spárovať s vrchnákom. Nakoniec odchádzam bez jedla s tým, že hádam od hladu neumriem, prípadne pôjdem na obed do jedálne, alebo si niečo kúpim v meste. Kúpila som aj obedár. Taký, že keď navarím, tak zanesiem mame (deti ma až tak nezaujímajú :-)). No jedného dňa zmizol aj ten. No chápeš to ? Tiež som si myslela, že dospelé deti moje misky a obedáre nepotrebujú, pretože ja keď som mala 24, bola som čerstvá absolventka VŠ v samostatnej domácnosti bez maminých misiek a rezňov...*